

EL CLUB DELS ROBINHOODS

JOSEP LLUÍS DE VILLASANTE

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 18

EL CLUB DELS ROBINHOODS

Josep Lluís de Villasante

Primera edició: juliol del 2019

© Josep Lluís de Villasante i Tapias

© de l'edició:
Quorum Llibres
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
quorum@quorumllibres.cat
www.quorumllibres.cat

Portada: símbol de l'Ether,
la criptomoneda de la plataforma Ethereum

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-31-0

DL T 649-2019

Als meus pares, Josep Lluís i Rosa;
als meus fills, Alba, Anaïs i Arnau,
i, molt especialment, a la meva estimada Bole.

*La vida és el que et passa
mentre estàs ocupat fent altres plans.*

JOHN LENNON

Tot sembla impossible fins que es fa.

NELSON MANDELA

Take a walk on the wild side...

LOU REED

*La nostra glòria més gran no consisteix
a no haver caigut mai,
sinó a haver-nos aixecat després de cada caiguda.*

CONFUCI

ÍNDEX

Advertiment de l'autor	11
I. En Max recull la clau	13
II. L'Eli i la Sílvia	17
III. A Xangai comença un nou futur.....	21
IV. L'Aleix i la DAO.....	27
V. Germà, amic i mestre	33
VI. En Max i els seus espectres.....	37
VII. El funeral	41
VIII. Paxton <i>fucks</i>	49
IX. Buscant un pla.....	53
X. Els tres emperadors	61
XI. L'Eli i en Max	69
XII. La DAO i l'Ethereum.....	75
XIII. La Rig, la dona 10, i un tal Jeremy Halloum.....	85
XIV. L'Eli volta amb taxi	93
XV. En Max també volta en taxi	99
XVI. En Halloum fa el que pot	105
XVII. La Rig en perill o el perill de la Rig?	107
XVIII. Un nou encàrrec per a l'Alessio	111
XIX. Molt a prop	113
XX. Trobada inesperada.....	115
XXI. Retorn dels diners i el joc de les veritats	127
XXII. En Max se la juga	135
XXIII. La transacció	143
XXIV. El desenllaç.....	147
Epíleg.....	153
Motivació i agraïments	155

ADVERTIMENT DE L'AUTOR

L'origen de la narració, el desfalc de la Distributed Autonomous Organization (DAO) per l'acció d'un *hacker*, conté un fort ancoratge en la realitat, però la imaginació vola lliure pel que fa a tot el que passa abans i després.

La vinculació d'empreses i institucions, noms de persones, personatges i indrets a l'acció és ficció. Si en algun moment algú intuís qualsevol semblança amb la realitat, o si algunes situacions narratives coincidissin, més o menys, amb quelcom que hagués pogut arribar a ocórrer, que no s'hi escarrassi, seria només fruit de la més gran de les casualitats.

Abril del 2017

I. EN MAX RECULL LA CLAU

Per fer encara més drecera, després d'aplegar algunes pedretes del terra i triar les més planes, en Max s'havia allunyat del corriol de grava que connectava dos dels camins més amples. Un cop més havia errat. Els peus se li enganxaven a terra com si dugués ventoses lleugeres per sabates. *Floap, floap, floap...* era aproximadament el soroll que anava fent fins que va aconseguir sortir —no sense ensurts— del fangar on s'havia ficat.

En trepitjar les rajoles de marbre va relliscar. Li va costar mantenir-se dret i evitar, per reacció, fer un sorollós petó a aquell terra fred que s'anava embrutant amb petjades de color marró rogenc. Es va girar i els seus ulls es fixaren en com les empremtes de les seves sabates es difuminaven per l'acció de l'aigua. La nit era fosca i les gotes de pluja repicaven sobre el blanc teclat del terra. Interpretaven una simfonia experimental i arrítmica sense cap mena de compàs definit.

Sense saber-ho, es protegí sota el relleix del mausoleu de la família Quer-Pujades. Va fregar-se les mans repetidament com fan els avars insaciabls, va treure's un mocador de paper de la butxaca per eixugar-se aquella cara on tot era nas i, per un moment, va dubtar si se'n desfeia incívicament, però finalment va optar per tornar-lo rebregat a la butxaca dreta de la gavardina.

Estava cansat, s'havia perdut, i tot i que la foscor i la pluja el protegien durant la missió que se li havia encomanat, no havia comptat que plouria tanta estona ni amb tanta intensitat. Feia dues hores que havia saltat la tanca, massa estona donant voltes amunt i avall sense cap mena d'èxit. Estava sol —com sempre— en un cementiri que no coneixia prou, buscant una làpida amb una inscripció inquietant:

Veurem qui és l'últim que riu (1957-2016)

No havia previst que els carrers de l'entrada del gran cementiri, inicialment rectes i paral·lels, més endavant farien corbes en resseguir amunt el penya-segat. Uns s'acabaven de seguida però d'altres traçaven estranyes trajectòries mentre s'enfilaven. Podien creuar-se diverses vegades o no creuar-se mai. L'ordre numèric que els identificava gradualment es convertia en desordre. L'únic recurs disponible era intentar memoritzar els números dels carrers més llargs o dels que canviaven sobtadament de trajectòria.

El cementiri havia crescut a batzegades, molt probablement per necessitat obligada. El perímetre s'havia anat ampliant a mesura que la ciutat rebia successives onades de gent que buscava feina, algun futur i un lloc nou on morir. Això, almenys, explicaria el garbuix, perquè intentar descobrir alguna intenció en el seu disseny era una tasca només per a ments privilegiades.

Coi de laberint! Entre bloc i bloc de nínxols, i només de tant en tant, l'única referència visual que s'entreveia era la negror de la mar que s'estenia a l'est sota el penya-segat i les llumetes de tres grans vaixells que havien decidit passar la nit prop de l'entrada del port. Hauria d'haver-se fet amb un plànol i no confiar en excés en el seu sentit de l'orientació...

Al cap de pocs minuts, la pluja va semblar donar una oportunitat a en Max. La intensitat de la caòtica simfonia es va reduir. Va aprofitar per sortir del cau mentre amb un lleu moviment de cap agraïa el silent acolliment de la família Quer-Pujades. Va girar a la dreta per encarar un dels carrers principals... carrer 23, bloc H. Per fi un cop de sort! Era molt a prop.

El carrer era el correcte, però encara havia de trobar el bloc J. Girà a l'esquerra. Confiava que el lleuger pendent amunt el portaria fins al bloc J. Va buscar amb els ulls però no va veure cap lletra i va seguir. A la cantonada, el bloc G. Collons! Era una mena de replà? Fins i tot els canvis de pendent enganyen en una nit tan fosca! Va girar sobre els seus peus i va accelerar al compàs del pizzicato asincrònic de la pluja que tornava a agafar força. Ara ja hi devia ser...

Va deduir quin era el bloc, però la lletra no va arribar a veure-la. Això sí, les instruccions eren correctes: segona fila, el nínxol que en fa vuit d'esquerra a dreta. Davant la làpida va llegir l'epitafi inquietant. Va introduir la mà lentament dins de la butxaca esquerra de la gavadina per, tot seguit, fer-la sortir acompanyada d'una petita escarpa i un martell. Calia anar per feina. I s'hi va posar.

Començant per la part de baix, va picar amb cura els petits punts de ciment que sostenien la làpida a l'entrada del nínxol. No li va costar gens

desenganxar-la dels quatre costats. Amb tanta humitat, el ciment encara era tendre i qui havia substituït la làpida original de l'Aleix Constans devia haver-ho fet les últimes quaranta-vuit hores.

Va enretirar-la sigil·losament. Al darrere, com esperava, enganxada amb una mena de xiclet als maons que clausuraven la tomba, hi havia una clau de seguretat, o de consigna, amb el número C-2223. «Potser és de l'estació de Sants», va pensar mentre se li escapava un somriure. Com si fos un cirurgià, l'agafà amb la punta dels dits i la guardà dins del moneder amb un moviment precís.

Un cop treta la quinzena escassa de petites pedres planes de la butxaca, i abans de tornar la làpida al seu lloc, va seleccionar les més adients en cada cas i, amb molt de compte, endinsà la mà dreta per la part posterior de la làpida batent, que subjectava amb l'altra mà, per dipositar-ne quatre a la part inferior de la llinda del nínxol. Va separar les pedretes de manera equidistant i convenient i, un cop distribuïdes, va empènyer la làpida suauement, primer cap amunt i després cap enrere, fins a poder recolzar-la en el segellat de maons. Amb aquesta maniobra, el pes impediria que les pedres es moguessin gaire de lloc i la làpida tornaria a recuperar la posició inicial. Després, amb l'ajut del martell, va prosseguir l'operació en ambdós costats. Incrustava, amb paciència, les petites pedres de baix a dalt donant copets de martell suaus i progressius, ara a un costat, ara a l'altre. Finalment, va abordar la part superior per acabar de fixar-la. Va aixecar-se i va fer dues passes enrere per contemplar la seva obra en perspectiva... Havia quedat prou bé, centrada.

Suposant que algú un dia se n'adonés, segur que passarien mesos o anys, i si abans arribava un molt improbable terratrèmol, no seria l'única làpida que es desprendria. Havia acabat: tres quarts de cinc de la matinada. Era hora d'anar-se'n cap a casa i preparar-se un bany calent. Dormiria tot el matí.

II. L'ELI I LA SÍLVIA

L'Eli va trigar a despenjar el telèfon. Amb una veu molt fluixa però amb un to poc agradable va deixar anar:

—Digui?

—Soc jo. Ja era hora que contestessis... Que no mires qui et truca abans de despenjar? T'he trucat tres vegades i com si res. Vindràs a sopar? —li va preguntar la Sílvia.

—Sí, més tard, però no m'espereu. Ja vindré quan tingui enllestit el que estic fent...

La Sílvia va penjar. Tot i que era una dona ferma i amb sentit de l'humor, ja no tenia esma per discutir. Feia temps que no reia. Estava esgotada. Els tres darrers mesos pràcticament no havien parlat, ni compartit res. La feina ho xuclava tot. Només s'havien vist entrant o sortint, o quan, de tant en tant, comprovava a mitjanit si l'Eli hi havia anat a dormir... Necessitava parlar amb ell. Estava molt cansada de compatibilitzar les tres feines: als matins, la consergeria de l'institut; algunes tardes, les operacions de compravenda o de lloguer de la petita immobiliària del seu pare, i, un cap de setmana de cada dos, donava un cop de mà al seu amic pizzer que li havia demanat ajuda.

No sabia dir que no i necessitava els diners per tirar endavant. A més, la relació amb els fills s'havia complicat. El Tura i la Magda, com a bons adolescents, anaven descentrats i no gaire bé en els estudis. La Sílvia necessitava la implicació de l'Eli i que tornés a ser una referència per als nanos, tal com ho havia sigut —intensament— durant unes quantes setmanes decisives uns mesos abans. Després de rebre les notes del darrer trimestre, el Tura s'estava plantejant deixar el darrer curs de batxillerat. S'havia buscat una feina de repartidor, precisament a la mateixa pizzeria i d'amagat de la seva mare. Quan ho va saber, la Sílvia no va parar de retreure's a si mateixa que no hauria d'haver permès mai que el Tura es comprés la moto amb els

diners que el recargolat del seu pare li havia donat. Va intentar treure-li la idea del cap però li va costar uns mesos. El Tura, quan va comprovar el pa que es dona en les feines subalternes —alguna cosa devia aprendre—, va reprendre els estudis tot i repetir curs.

La Sílvia i l'Eli només feia un parell d'anys que vivien junts. Tot i que es coneixien d'abans, la seva relació va començar quan la Sílvia ja s'havia separat del marit. L'Eli estava divorciat des de feia anys, no tenia fills i vivia sol. La separació de la Sílvia havia sigut traumàtica, tant per a ella com per als nanos. La relació amb l'exmarit seguia sent molt dolenta. No li perdonava que l'hagués deixat. Era molt possessiu, rancorós i sentimentalment dependent. Un expert a posar tota mena de traves i dificultats en els horaris, en els diners i en qualsevol aspecte que compliqués el dia a dia de la Sílvia. Quan arribaven les vacances, la tortura es feia més gran: entrebancs, extorsions econòmiques i suborns emocionals. Tot plegat havia afectat els nanos, però, un cop la nova relació s'havia consolidat i s'havien traslladat a viure amb l'Eli, l'estabilitat de les noves rutines s'imposava i començava a donar bons fruits en l'estat d'ànim de tots. Persistien els entrebancs provocats pel règim de convivència compartit i alternatiu que havia decretat el jutge a petició dels fills, però el desordre i la improvisació es portaven amb més bon humor i deixaven menys seqüeles.

L'Aureli Constans es passava massa hores davant l'ordinador. Tenia una intel·ligència notable i una capacitat de concentració excepcional. Treballava segons el dictat de les seves emocions, com un nen capritxós i consentit. Això sí, quan s'hi posava, s'hi posava de debò. Tota la resta s'esvaïa i les obligacions personals i amb els altres eren completament desateses. Quan un tema l'interessava de veritat era capaç d'estar-s'hi hores i hores per intentar resoldre els diferents problemes que se li anaven amuntgant, fins a caure exhaust.

No és que fos perfeccionista. El que l'excitava no era la resolució o l'estètica d'algun pas, ni l'avenç en la definició d'algun algoritme o la utilitat pràctica del que estigués fent. No, no era ben bé això. El que el posava a mil eren les noves preguntes que emergien a cada repetició de la seva escalada sense cim. Tocar els seus límits, cercar noves vies. Era com una addicció.

Un problema no resolt, un pas inacabat romanien inconscients en el seu cervell no només mentre dormia, sinó també quan anava al cinema o mentre comprava o estava dinant amb la família... i si, de sobte, li venia alguna idea al cap, s'oblidava del que fos i la gent que l'acompanyava es quedava amb un pam de nas. S'aixecava, deixava a mitges la conversa o el

que estigués fent i, sense dir res, marxava. Sentia la necessitat urgentíssima de plantar-se davant l'ordinador i intercanviar amb la màquina una nova dosi d'adrenalina al voltant d'una nova idea feliç.

Aquesta tongada d'aïllament i recerca era encara més emocional, més intensa, més forta. No era només una de les seves dèries temporals. No ho feia per ell... Ho feia per l'Aleix, el seu amic i el seu mestre. El seu germà gran, que —per fer-lo enrabià— era qui havia començat a anomenar-lo Eli, fins que s'hi va acostumar.

L'Eli sabia que s'enfrontava a un repte immens i ple de perills. Un terreny que anava molt més enllà d'on se sentia còmode i que amb els aspectes tècnics, que ell podia aportar, no n'hi hauria prou per fer tot el que s'havia proposat. Calia ser pràctic i molt murri, qualitats que, per genètica, no tenia i que, potser erròniament, havia evitat desenvolupar en la seva quotidianitat. Però, si era sincer amb si mateix, havia de reconèixer que —algun cop, no gaires— les havia apreciades com a fascinants i decisives en gent que ocasionalment l'envoltava. I ara les necessitava. Per això, estava plenament segur que el complement que s'havia buscat per superar les pròpies limitacions era el millor dels possibles. N'estava convençut. Malgrat que calia mantenir una comunicació distant, i que mai l'havien de relacionar amb la feina que ells estaven fent, sabia que avançarien en paral·lel i de forma coordinada al mateix temps. Per l'Aleix, es podia confiar plenament en en Max. I no s'equivocava.

Aquell dia el capficament de l'Eli davant de l'ordinador va ser interromput pel *bruuuummm-bruuuummm*, d'un nou missatge per Telegram que li entrava... Alessio: «He parlat amb en Darryl i m'ha dit que ha rebut un mail de la Rig on hi ha tots els detalls i els darrers temes per solucionar... Quan l'hagi revisat t'enviarà per mail l'esborrany final del memoràndum per a la reunió de Xangai. Confirmada.»

Eli: «*Ok. Great!*», exultant. Va decidir deixar de banda el programari de *brokerage online* en què estava treballant, obrir el Power Point i remirar-se i corregir —un cop més— l'esborrany de la proposta que havien de presentar als inversors. Rumiava les possibles complicacions de les correccions i els canvis —que en Darryl insinuaria i la Rig exigiria— en el memoràndum i en la *commitment letter* que havien de lliurar si tot anava bé. Fins a quin punt se li complicaria la presentació? Mantenir la coherència formal entre continguts i continents era la seva norma. «Mmm... A veure què m'arriba...».

Després d'una bona estona va tornar al programari. Va perdre la noció del temps fins que va comprovar que encara no li havia arribat res al correu

electrònic. I així se li va fer de dia. Si s'afanyava arribaria a casa per esmorzar. Veuria un moment la Sílvia i els nanos.

Mentre l'Eli baixava a peu les escales del despatx va recordar que havia de mirar la bústia. Efectivament, dins d'un sobre al seu nom hi havia un doble full de *La Vanguardia* de diumenge plegat en quatre. Hi destacava un article sobre els més de mil gratacels que tenia la ciutat de Xangai, alguns superaven els quatre-cents metres d'alçada. Casualitat? Coincidència? No podia saber de cap manera que ell marxava a Xangai, la qual cosa li va confirmar el que sempre havia pensat d'en Max: gaudia del poder d'una màgica i casual intuïció.

Amb retolador, tres paraules encerclades. Per ordre de lectura: la F de *fermesa*, la E de *és* i la T de *tot*. Així, doncs, ja estava FET. Alhora, potser també li enviava un missatge... *Fermesa és tot*. Era un recordatori, un advertiment, una recomanació? «Pràctic i murri, com sempre», va pensar mentre es dedicava un somriure a si mateix.

En Max havia complert l'encàrrec de recollir la clau amb determinació, però quan l'Eli va arribar a casa, amb els fulls de diari rebregats dins de la butxaca dels pantalons, ja no hi havia ningú.

III. A XANGAI COMENÇA UN NOU FUTUR

A Xangai les coses podien haver anat una mica millor si no li haguessin suat tant les mans. O, ben mirat, potser no. La reunió per a la presentació del projecte va començar a les tres de la tarda a la sala 23 del mateix hotel en què —per una autèntica fortuna— s’havien allotjat la nit abans.

El Mandarin Oriental estava situat just a tocar del gran riu, al centre del districte financer de Pudong. Després d’una anàlisi rigorosa, van reservar la 23 perquè era una sala petita i allargada on cabia una quinzena de persones al voltant d’una taula de reunions. Confortable i austera, era una sala ideal per fer un consell d’administració. Per això la van triar, perquè tothom anés visualitzant aquesta intenció. La idea era que l’espai convidés a la negociació estreta, cara a cara, de dues delegacions: ells quatre, d’una banda, i els sis representants dels inversors, de l’altra. Era una reunió final, determinant. Tot havia de convidar a prendre una decisió.

Malgrat les dimensions reduïdes, la sala estava ben equipada. Disposaven de prou espai i havia quedat acollidora. La gran taula de fusta estava parada: una ampolla d’aigua Voss i un got a l’esquerra, al mig una carpeta amb folis en blanc i un bolígraf senzill a sobre, i un petit gerro amb tres o quatre orquídies taronges a la dreta. Un règim d’igualtat estricte a cadascun dels deu llocs on seure.

A un costat ells quatre, que, com a amfitrions, se situarien de cara a la porta i d’esquena al gran finestrall. Es perdrien la vista al riu Huangpu envoltat dels llueus gratacels de Lujiazui. Havien d’estar pendents de cada detall. No s’havien de distreure. Els inversors, tampoc. Però posar-los d’esquena a la magnífica vista hauria dificultat l’entrada i un primer contacte natural. Rebre’ls d’esquena o mostrar-se de perfil, encara que només fos un instant, no facilitava una recepció harmònica i podia semblar impertinent i poc elegant. I això, no s’ho podien permetre. Haurien de confiar que tot

aniria bé i, malgrat donar-los l'oportunitat, no es distraurién gaire badant amb les vistes que oferia el finestral. A més, les seves cares s'interposarien i els taparien la perspectiva. Estarien mirant-se de fit a fit. Tot havia de ser subtil, tan natural i càlid com fos possible, però enfocat a l'objectiu. Els esperarien drets darrere el seu costat de la taula. Quan entressin es dirigirien a saludar-los amb naturalitat abans de seure cada delegació al costat que havien previst.

Un cop repassats els principals aspectes formals i de contingut de la reunió que tindrien a la tarda, van dinar plegats a dos quarts d'una, pràcticament en silenci però amb un munt de mirades de complicitat entre nerviosos somriures.

Els inversors van arribar tots junts, amb puntualitat britànica, com si s'haguessin posat prèviament d'acord o com si ja fes una estona que estiguessin parlant. Havien dinat junts? Després del protocol de les salutacions, cadascú va ocupar la zona prevista de la taula i els van convidar a seure.

Ja tots asseguts, en Darryl va trencar el gel amb un agraïment sincer als inversors per haver arribat fins on eren. Va repassar molt breument els contactes inicials, alguna de les diverses reunions preliminars fetes a diferents llocs i l'essència de les solucions que havien incorporat per tal de satisfer els seus requeriments.

Tot seguit els van entregar, un per un, a tots sis, el dossier amb una còpia del memoràndum sobre el qual es basava la presentació que es faria a continuació. Més que res era per cortesia i per assegurar-se el tret, ja que els inversors feia uns quinze dies que havien rebut per correu electrònic l'esborrany de la documentació principal. D'una manera natural i fluida, en Darryl li va passar la paraula i el xou va començar.

Quan l'Eli va prendre la paraula, tots els inversors menys un havien obert el dossier que els havien lliurat. Se'l van mirar per sobre i —abans o després— l'havien tornat a tancar. Cap, però, estava pendent de la documentació. Estaven pendents del que deia l'Eli i de com ho deia, de les seves paraules i dels seus gestos. Mentre anava avançant en el discurs, va observar que, de tant en tant, obrien les carpetes o consultaven les tauletes i telèfons mòbils, on ja duïen escrites notes i valoracions. Es va adonar que els inversors havien treballat i portaven feina feta de casa. Què comprovaven? La coherència dels arguments? La consistència dels càlculs? Alguna valoració? Escrivien algun breu missatge... Obrien el correu per llegir algun comentari-instrucció-autorització de darrera hora? Estaven repassant, o afegint, preguntes que farien al final?

Tot i que no es mostraven gaire atents, ho estaven. L'Eli ho notava. Per estar-ne més segur, un parell de cops va fer una petita pausa i va canviar la modulació i la velocitat de la veu... La reacció va ser instantània, el miraven immediatament. Estaven pendents d'ell i del que deia. Sentia el pes del moment, la responsabilitat era gran. Tot anava prou bé. No podia cagar-la...

A mesura que s'acostava al final, les mans li van començar a suar més i més, fins que el comandament per passar les diapositives li va relliscar. Quan va caure a terra, es degué prémer algun botó perquè la pantalla va quedar en blanc. En pocs segons havia de decidir si recuperar el comandament, barallar-s'hi i tornar a la pantalla on ho havia deixat o bé tirar pel dret i continuar endavant sense presentació visual. Es coneixia tots els detalls, però estava molt nerviós.

Alguns dels inversors es van mirar entre ells. El cor li va començar a bategar amb força. Ràpidament va decidir continuar. Va inspirar àmpliament, va somriure un instant, es va disculpar i va reprendre l'argumentari com si no hagués passat res. Alhora, lentament i sense deixar de parlar, es va anar movent cap on seia la Rig, que en un gest simultani va apagar el projector lluint l'escot amb la seva naturalitat habitual.

Li va passar el comandament pràcticament sense mirar-la, com si ella ho esperés abans de tornar a seure, com el testimoni en una cursa de relleus. I va seguir parlant, movent-se lentament en direcció a la pantalla apagada. Al cap i a la fi, els sis representants dels inversors tenien una còpia completa del que es projectava... Mentre parlava, amb una mica més d'apassionament, va comprovar que —malgrat l'actitud per dissimular-ho— no disminuïa l'atenció a les seves paraules, ans al contrari.

Quan tot just arribava a les conclusions, l'apoteosi final. La darrera transparència, la més important, li havia costat molt fer-la... I de sobte es va projectar en el moment just. Van aparèixer de forma gràfica i esglaonada els principals aspectes tractats. Aquell miracle de la Rig va semblar un prodigi de coordinació i de treball en equip. Tots els presents a la sala l'observaven amb gran atenció. Ja ningú es feia pretesament el distret. El resum era simple i complet alhora, ho deixava tot clar i al seu lloc, amb una interrelació conceptual i una integració gràfica espectaculars.

Al tram final es va cenyir molt i molt al guió previst, sense improvisar res ni posar exemples addicionals. Va parlar a poc a poc, amb seguretat i precisió. Va gaudir de la fusió sintètica de fons i forma, tal com havia après a fer a McKingsey feia una pila d'anys.

Quan l'Eli va haver acabat, després d'agrair l'atenció prestada, va aprofitar aquell moment de silenci per mirar, una per una, la cara dels inversors i dels seus companys. Havia anat prou bé. I mentre lentament es dirigia al seu lloc de la taula pensava que la pilota ja estava centrada, que els daus gegants començaven a rodar baixant el pendent de la muntanya i que ben aviat coneixerien el número que els havia tocat. Va seure amb posat parsimoniós i solemne i va dir:

—Preguntes?

Només va haver-n'hi tres, però Déu n'hi do, quines preguntes! Van contestar com un autèntic equip, amb una coordinació màgica i eficaç, escoltant-se entre ells i complementant els arguments dels seus companys. Cadascú va mantenir el seu rol. Ningú es va interrompre, ni va abusar de la possessió de la paraula, ni es va ficar en cap jardí. Com havien acordat prèviament: en Darryl, aspectes financers i de viabilitat del negoci en general; la Rig, màrqueting i construcció de marca; l'Eli, aspectes tecnològics i funcionament de la nova plataforma virtual.

Quan la Rig estava completant, des del punt de vista de l'usuari, el que havia acabat de dir en Darryl en relació amb la tercera de les preguntes, James Lee, *asset management vice president* del fons Global Emerging Technologies de Goldman Sachs, la va interrompre suaument i assertiva i amb un lleuger somriure sorneguer va deixar anar:

—*Let's talk about the commitment letter.*

Semblava que els números dels daus eren prou bons... Hi hauria contacte amb la pilota... Es produiria una bona rematada? Entraria la pilota dins de la xarxa?

Era el moment de l'Alessio, l'home de lleis. Va prendre la paraula i va resumir de manera excel·lent els diferents apartats de la *commitment letter*, on es resumien els termes i les condicions de l'acord que els proposaven, mentre els inversors —malgrat l'escot de la Rig— tenien els ulls clavats al text de la còpia de què disposaven. Un cop l'Alessio va haver acabat, va passar un àngel... Però en Darryl no creia en aquesta mena de coses. O sí? Va voler comprovar-ho:

—Així, doncs, els interessa?

L'Eli va pensar: «Quins collons!, massa directe...» i es van mirar de reüll amb l'Alessio, que seia al seu costat.

Es va produir un llarg i tens silenci que ningú semblava voler trencar. En James, amb la mirada perduda, s'acariciava suaument la punta del nas

amb el dit, alhora que projectava els llavis endavant. O els feia morros o es preparava per fer-los un petó? I va ser... un petó! Finalment, quatre dels sis pètals de la seva apreciada rosa van anar caient, lentament, l'un darrere l'altre. La flor s'havia obert. Tot i que dos dels inversors presents no van badar boca, cosa que significava que no posarien diners en el projecte, almenys de moment, els altres quatre acabaven de confirmar-ho clarament. Havien marcat un gran gol per l'esquadra (o potser per sota les cames del porter?), els daus els havien regalat un doble 6. La ronda de finançament havia sortit bé. Tenien els diners. Ara ja tot era possible.

Donada la seva posició preeminent, en James es va erigir en el líder coordinador dels inversors i va proposar als altres tres interessats que el despatx d'advocats Baker and McKenzie repassés la *commitment letter* abans de signar-la i redactés l'esborrany de les clàusules que s'haurien de convertir en el contracte d'aportacions de capital. Primer regal: el cost de l'assessorament legal aniria a càrrec dels inversors! Tots van estar-hi d'acord. El projecte empresarial d'en Darryl, l'Eli, la Rig i l'Alessio —en Palamedes i en Rudolf, malgrat ser convidats, havien refusat participar-hi— tirava endavant.

Tot plegat ho havien anat madurant bastant de pressa i gràcies a haver-se conegut i travat amistat defensant la DAO com el club dels Robbinhoods. Però aquest nou projecte ja no tenia res a veure amb la DAO. Només era una societat anònima tradicional que pretenia oferir eines de treball competitives als inversors individuals. L'objectiu era reduir l'enorme distància que existia entre les eines de què disposaven els grans inversors corporatius i els més petits, que actuaven individualment. També els grans desequilibris existents en la informació i en l'agilitat operativa.

En un món cada cop més global, havien dissenyat el programari per a una plataforma integrada que permetia als inversors privats conèixer la totalitat del valor de les seves posicions en actius i passius financers, *mark to market*, allà on fossin. Tots els saldos integrats, tant en efectiu com en valors o en deute, que es poguessin tenir en qualsevol entitat financera del món i en qualsevol divisa. A més, actuava també de *broker online* d'actius mobiliaris en diferents mercats, tant denominats en divises tradicionals com en monedes virtuals. Un cop acabat el desenvolupament de la nova plataforma i catalogades totes les interfícies necessàries, s'eliminava la necessitat d'un munt de temps, de comissions, d'intermediaris, d'aprofitats i de possibles manipuladors.

Tornaven al món real després d'una excursió fallida pel món dels somiatruïtes. Un món on sempre hi ha voltors que s'aprofiten de la feina desinteressada dels altres. Ara, almenys, oferirien un producte atractiu, a un preu raonable i destinat a millorar i donar servei als inversors individuals i petits. Era una manera possible de canviar el món, potser menys ambiciosa, però probablement més intel·ligent.